27/01/2021

Καταφέρνοντας τον Παράδεισο σε ένα σπίτι στη Θεσσαλονίκη

/ Ορθόδοξες Προβολές

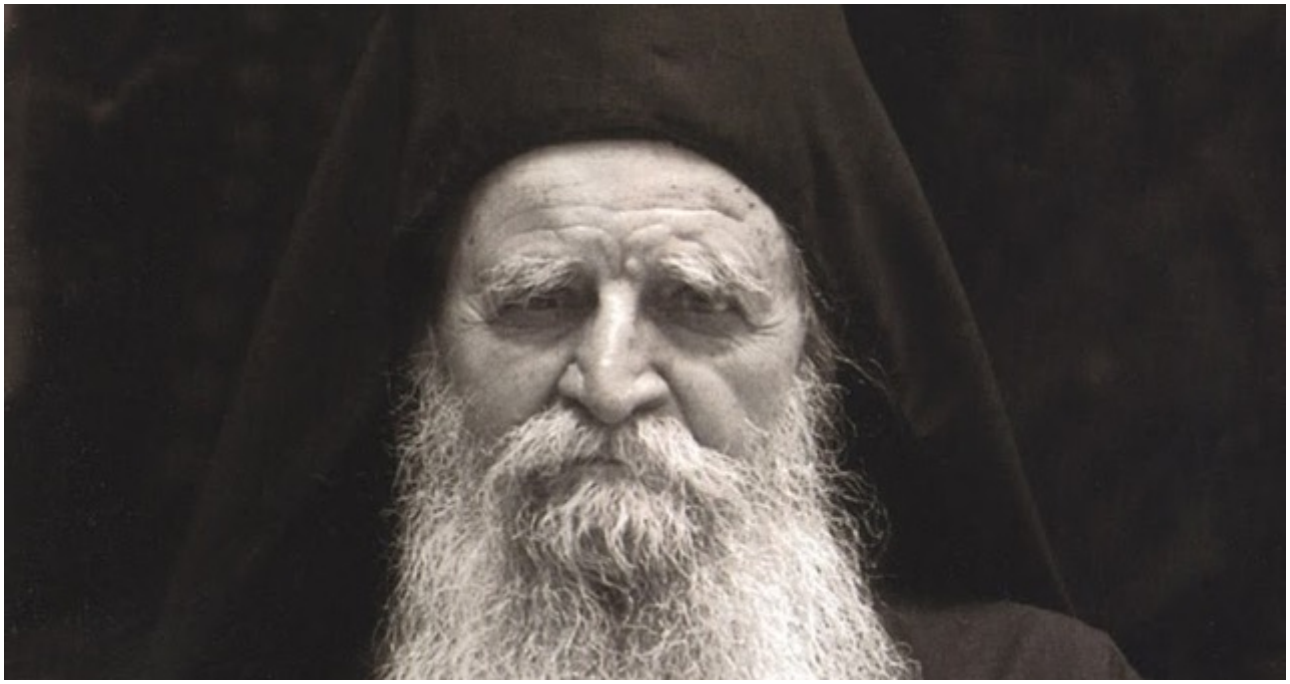

Είδαμε το τριαντάφυλλο να ανοίγει. Τον ουρανό χαλί και κρέμα μέσα σε δεύτερους και τρίτους ορόφους. Είδαμε και γνωρίζουμε σπίτια που ζουν με το Απόδειπνο, την προσευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Όχι τω καιρώ εκείνο. Τώρα, σήμερα, ξέρουμε νέα ζευγάρια που σηκώνονται χαράματα και κάνουν Κανόνα, σκύβουν το βράδυ δίπλα δίπλα και μιλούν την ευχή. Κάποιοι χαζοί, λένε πως ο Θεός εξαφανίστηκε. Κάποιοι έξυπνοι κοιτούν τις ευκαιρίες και επισκέπτονται αυτά τα σπίτια, παρακαλώντας μην περάσει η ώρα, μήπως κολλήσουν οι δείκτες από ατμό κι οι μπαταρίες πιάσουν υγρασίες για να καθίσουν λίγο ακόμη επισκέπτες μίας επίσκεψης μέσα στον Παράδεισο.

«Εξομολογώ ανδρόγυνο από τη Θεσσαλονίκη»

Μία τέτοια οικογένεια εξομολογούσε ο μακαριστός Γέροντας Χαράλαμπος ο Διονυσιάτης. «Εξομολογώ ανδρόγυνο από τη Θεσσαλονίκη. Έχουν τέτοια ακρίβεια που τους εθαύμασα. Το σπίτι τους μοιάζει σαν μοναστήρι». Η γυναίκα, «όλο το σπίτι», έλεγε ο Γέροντας με θαυμασμό, «βγαίνει έξω μόνο για τα ψώνια και ό,τι άλλο απαραίτητο». Υπήρχαν και παιδιά, «έχουν τρία παιδιά», όμως αυτό δεν την εμπόδιζε αλλά έβαζε περισσότερη βροχούλα μέσα στο γλαστράκι της ευλαβούς μητέρας, πιότερη δύναμη στους ατμούς του συννέφου της. «Μόλις φύγουν τα

παιδιά στο σχολείο και ο άνδρας για δουλειά, κάθεται μια-δυο ώρες και λέει την ευχή. Κατόπιν σηκώνεται. Αρχίζει δουλειές του σπιτιού και εν τω μεταξύ η ευχή, σαν μηχανή, δουλεύει ασταμάτητα, πότε με το στόμα, πότε με τον νουν».

«Μαμά, μπορούμε κι εμείς να προσευχόμαστε μαζί σου;»

Ο παπά Χαράλαμπος αποκάλυπτε ότι την τάξη των γονιών από τη Θεσσαλονίκη, χωρίς καμία πίεση, την υιοθέτησαν και τα παιδιά. «Άκου τι έγραφε τις προάλλες η μάνα: Τα παιδιά μας έμαθαν να λένε την ευχή και στο σχολείο. Όταν γυρίζουν από το σχολείο, εγώ έχω τελειωμένες τις δουλειές και το φαγητό. Κάθομαι ξανά στο προσευχητάρι. Τα παιδιά με περιέργεια: Τι κάμνεις εκεί, μαμά; Προσεύχομαι στον Χριστούλη για να μάς φυλάει. Μαμά, μπορούμε κι εμείς να προσευχόμαστε μαζί σου; Βεβαίως, παιδιά μου. Ο Χριστούλης σας αγαπά και θέλει να μιλάτε μαζί Του». Έτσι, λοιπόν, έκανε συνήθεια αυτή η οικογένεια και το μεσημέρι προσεύχονταν μητέρα και παιδιά μαζί, «όλοι μαζί δεκαπέντε – είκοσι λεπτά», και ύστερα καθόντουσαν φρόνιμα μέσα σε τέτοια γλυκομεσήμερα και έτρωγαν.

«Όταν το βράδυ γυρίσει κι ο μπαμπάς…»

Αργά, κουρασμένος, γύριζε ο πατέρας του σπιτιού. Αυτός ούτε να πει για κούραση ούτε για γκρίνιες, καθότανε μαζί με τα παιδιά και τη γυναίκα και εύρισκαν να πουν πνευματικά. «Όταν το βράδυ γυρίσει κι ο μπαμπάς, καθόμαστε όλοι μαζί. Άλλοτε διαβάζουμε μαζί βιβλία της εκκλησίας, άλλοτε τους διηγούμαι ιστορίες από κανένα βιβλίο που διάβασα». Έτσι διηγούνταν η γυναίκα και λέει παρακάτω χαρακτηριστικά: «Κάποτε, μάς τυχαίνει κανένας ξένος και μας χαλά λίγο τη σειρά, ωστόσο οι πιο πολλοί μάς έμαθαν και είτε έρχονται για να ακούσουν καμιάν ωφέλιμη κουβέντα είτε πάνε σε άλλους φίλους τους, που ταιριάζουν στα φρονήματα».

Γλυκιά η νύχτα, την Κυριακή όλοι μαζί στην εκκλησία

Το ανδρόγυνο, «τη νύχτα, όσος χρόνος περισσέψει», έκλεβε τους δείκτες του ρολογιού για τον Χριστό, «όσος χρόνος περισσέψει, τον χρησιμοποιούμε για προσευχή και μελέτη». Έτσι θα πάει η εβδομάδα μέχρι να έρθει η Κυριακή. «Την Κυριακή όλοι οικογενειακώς θα εκκλησιαστούμε και θα κοινωνήσουμε. Με την χάριν του Κυρίου και τα παιδιά μας προσαρμόστηκαν και μάς ακολουθούν χωρίς προβλήματα. Παρόλο που οι φίλοι τους στο σχολείο δε νηστεύουν, όμως ευτυχώς δεν παρασύρονται».

Τελειώνοντάς το γράμμα της, η Θεσσαλονικιά μιλάει για τους πειρασμούς, το αγκάθι που θα βγάλει ο δρόμος, όμως χωρίς τραυματισμούς, διότι στο σπίτι

βασιλεύει ο Χριστός. «Αν και έχουμε πολλούς πειρασμούς από τον φθόνο του εχθρού, όμως αισθανόμαστε ότι στο σπίτι μας βασιλεύει ο Χριστός και είμαστε πολύ χαρούμενοι και ευτυχισμένοι». Και, τελικώς, «κατ' αυτόν τον τρόπον, κυλά η ζωή μας».

«Να, τέκνον, ένα παράδειγμα από μέσα τον κόσμο»

Ο παπά Χαραλάμπος ο Διονυσιάτης, «να, τέκνον», λέει, γι' αυτήν την οικογένεια από τη Θεσσαλονίκη, «ένα παράδειγμα από μέσα τον κόσμο, για να εννοήσεις ότι ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης». Όπου και να στέκεται κανείς, μέσα στον κόσμο ή έξω στο μοναστήρι, βάζει ελάχιστη διάθεση αυτός και κατόπιν προσθέτει κι άλλο πάρα πολύ, άλλο τόσο αμέτρητο ο Θεός. «Δίνει την χάριν του παντού». Στ' αλήθεια, «όμως», θα πει ο Γέροντας, «για να φθάσει ένας σε μεγάλα μέτρα, είναι πολύ δύσκολο μέσα στον κόσμο».

Ό,τι δεν το φθάνουμε, μην το λέμε «υπερβολή»

Ό,τι δεν το φθάνουμε, ό,τι δεν το ξέρουμε, δεν πηγαίνει να πει πως δεν υπάρχει. Κι άμα το γνωρίσουμε, άμα θα συναντήσουμε μια τέτοια οικογένεια, αλλά και πάλι δεν τη φθάνουμε στα μέτρα της, μην θέλουμε να κατεβεί ο Παράδεισος στα δικά μας υπόγεια και φρονήματα, λοιδορώντας τέτοιες ζωές, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, λέγοντας «υπερβολές!». Οι έξυπνοι κοιτάνε να κοπιάζουν σε αυτά τα σπίτια μήπως ακούσουν ωφέλιμη κουβέντα. Άλλοι κοιτάνε να πάνε «σε άλλους φίλους τους, που ταιριάζουν στα φρονήματα».

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Τα στοιχεία της Επιστολής του μακαριστού Γέροντος Χαράλαμπου του Διονυσιάτου αλιεύουμε από: Ιωσήφ Μ.Δ., ***«ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ, Ο απλοϊκός ηγούμενος και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής,*** Δ' Έκδοσις, 2010, σ. 244 – 247